

Odluka:

U-III/2767/2019

Zbirni podatci

Broj odluke: U-III/2767/2019

Datum odluke: 24.06.2020

Vrsta odluke: Odluka i rješenje

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Broj: U-III-2767/2019

Ustavni sud Republike Hrvatske, u sastavu Miroslav Šeparović, predsjednik, te suci Andrej Abramović, Ingrid Antičević Marinović, Mato Arlović, Snježana Bagić, Branko Brkić, Mario Jelušić, Lovorka Kušan, Josip Leko, Davorin Mlakar, Rajko Mlinarić i Goran Selanec, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo Ivan Merćep iz Splita, kojeg zastupa Tomislav Šiško, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Šiško i partneri j.t.d. u Splitu, na sjednici održanoj 24. lipnja 2020. donio je

ODLUKU

Ustavna tužba se odbija.

i

RJEŠENJE

I. Ustavna tužba se odbacuje u odnosu na rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: Pn-3049/15-28 od 17. rujna 2015.

II. Ustavna tužba se odbacuje u dijelu koji se odnosi na povredu prava na suđenje u razumnom roku, zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.).

Obrazloženje

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Ivan Merćep iz Splita (u daljnjem tekstu: podnositelj), kojeg u postupku pred Ustavnim sudom zastupa Tomislav Šiško, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Šiško i partneri j.t.d. u Splitu, podnio je Ustavnom sudu ustavnu tužbu kojom osporava rješenje Županijskog suda u Zagrebu broj: GŽ-5309/18-2 od 15. siječnja 2019. (u daljnjem tekstu: drugostupanjsko rješenje).

1.1. Presudom Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: Pn-3302/17-55 od 28. svibnja 2018. djelomično je prihvaćen tužbeni zahtjev podnositelja te je naloženo tuženiku da mu isplati iznos od 20.000,00 kuna zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, kao i da mu naknadi parnični trošak u iznosu do 4.426,50 kuna (točka I. izreke). Točkom II. izreke podnositelj je odbijen s tužbenim zahtjevom u dijelu kojim traži isplatu iznosa od 50.000,00 kuna, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama kao i troškovima postupka u iznosu od 9.983,00 kune. Točkom III. izreke naloženo je podnositelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 11.961,75 kuna, dok je točkom IV. izreke odbijen tuženik sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 5.125,75 kuna.

Drugostupanjskim rješenjem ukinuta je presuda prvostupanjskog suda u dijelu pod točkama I. i II. izreke te je tužba odbačena. Točkom II. izreke odbijena je žalba podnositelja kao neosnovana i potvrđena je prvostupanjska presuda u dijelu pod točkom III. izreke za iznos od 10.525,00 kuna. Točkom III. izreke preinačena je prvostupanjska presuda u dijelu pod točkom III. izreke za iznos od 1.436,75 kuna te se u tom dijelu odbija zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka. Točkom IV. izreke odbijena je žalba tuženika kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda u točki IV. izreke, dok je zahtjev podnositelja za naknadu troškova žalbenog postupka (točka V. izreke) odbijen i naloženo podnositelju naknaditi tuženiku trošak žalbenog postupka u iznosu od 2.662,50 kuna (točka VI. izreke).

1.2. Podnositelj u ustavnoj tužbi tvrdi da su mu osporenim rješenjem povrijeđena ustavna prava zajamčena člancima 29. stavkom 1. i 35. Ustava, dok iz sadržaja ustavne tužbe proizlazi da povrijeđenim smatra i prava zajamčena člankom 14. stavkom 2. Ustava, kao i povredu članka 29. stavka 1. Ustava u dijelu prava na suđenje u razumnom roku.

1.3. Za potrebe ustavnosudskog postupka, a na temelju članka 69. alineje 3. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 99/99., 29/02. i 49/02. - pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon) pribavljen je spis Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: Pn-3049/15 (sada broj: Pn-3302/17).

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI SLUČAJA

2. Predmet spora, u postupku koji je prethodio ustavnosudskom postupku, bio je tužbeni zahtjev podnositelja od 10.

prosina 2009. za isplatu 70.000,00 kuna protiv tuženika EPH Media d.o.o. (sada HANZA MEDIA d.o.o. - sljednik tuženika) kao nakladnika, na ime naknade neimovinske štete radi povrede prava osobnosti nastale objavom članka u Jutarnjem listu od 19. listopada 2009.

Rješenjem Financijske agencije klasa: UP/I-110/07/13-01/4332, ur. broj: 04-06-13-4332-21, Nagodbenog vijeća broj: ZG06 od 31. srpnja 2013. nad tuženikom je otvoren postupak predstečajne nagodbe. Podneskom od 4. listopada 2013. tuženik je obavijestio prvostupanjski sud o otvaranju predstečajne nagodbe uz dostavu navedenog rješenja te je predložio prekid postupka.

Općinski građanski sud u Zagrebu, rješenjem broj: Pn-7698/09-19 od 14. veljače 2014., utvrdio je prekid parničnog postupka koji je nastavljen nakon pravomoćnosti rješenja o potvrdi predstečajne nagodbe.

Rješenjem Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: Pn-3049/15-28 od 17. rujna 2015. odbačena je tužba podnositelja.

Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu broj: Gž-8295/15-2 od 3. svibnja 2016. ukinuto je navedeno rješenje od 17. rujna 2015. te je predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

2.1. Općinski građanski sud u Zagrebu djelomično je usvojio tužbeni zahtjev podnositelja, te u obrazloženju presude u bitnome navodi:

"Pozivanje tužitelja na zaključke sa sastanka Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova od 02. lipnja 2017. nije od utjecaja, kraj postojanja drugostupanjske odluke poslovni br. Gž-8295/15-2 od 03. svibnja 2016. U tom smislu niti odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni br. U-III-354/16 nije od utjecaja na ovaj spor jer se ne odnosi konkretno na ovaj predmet.

(...)

Prema shvaćanju suda objavljene informacije u spornom članku su podobne povrijediti pravo na dostojanstvo, čast i ugled tužitelja.

(...)

U konkretnoj pravnoj stvari u tiskovini Jutarnji list objavljene su informacije koje su dijelom činjenične tvrdnje, a dijelom vrijednosni sud.

(...)

Za vrijednosne sudove ne postoji odgovornost nakladnika ako je objavljivanje bilo u javnom interesu i ako je informacija dana u dobroj vjeri.

U konkretnoj pravnoj stvari sud je zaključio kako informacije nisu dane u dobroj vjeri, a uzevši u obzir da je svjedok ... sam iskazao da je znao da unutarnje kontrole u PU ... nisu pokazale postojanje nezakonitosti. Stoga niti okolnost da je objavljen vrijednosni sud ne može ekskulpirati nakladnika u smislu odredbe čl. 21. st. 4. alineja 6. ZM.

(...)

Cijeneći okolnost da objavljene informacije nisu dane u dobroj vjeri, da nisu točne, da je tužitelj imao osobnih i privatnih problema zbog njih, ali uzevši u obzir i okolnost da dio njegovih prijatelja nije promijenio mišljenje o njemu obzirom nije povjerovao u točnost objavljenih informacija, kao i da je i tužitelj unatoč objavljenim spornim informacijama unaprijeđen u mjesto pomoćnika načelnika uprave policije u ravnateljstvu policije, kao što je sam iskazao, da je riječ o objavljenim informacijama koje se odnose na obavljanje dužnosti tužitelja, pa da u pogledu obavljanja te dužnosti javni interes prevladava nad zaštitom privatnosti to je sud zaključio da je opravdana naknada zbog povrede prava osobnosti u vidu povrede prava na dostojanstvo, čast i ugled 20.000,00 kn."

2.2. Županijski sud u Zagrebu odbacio je tužbu podnositelja jer nije u postupku predstečajne nagodbe pokrenute nad tuženikom prijavio utuženu tražbinu u skladu s rješenjem Financijske agencije slijedom čega nema pravni interes voditi parnicu radi ostvarivanja tražbine koju nije prijavio u postupku predstečajne nagodbe.

Mjerodavni dio drugostupanjskog rješenja glasi:

"Sud prvog stupnja, polazeći uz utvrđenja:

(...)

- da je tužba tužitelja dopuštena, iako svoju tražbinu nije prijavio u predstečajnom postupku

- da su informacije objavljen u članku ... podobne povrijediti pravo na dostojanstvo, čast i ugled tužitelja

(...)

Odluka suda prvog stupnja nije pravilna.

(...)

Tužitelj je samo u postupku predstečajne nagodbe mogao ostvarivati svoju, u ovom postupku utuženu tražbinu u smislu odredbe čl. 71.st.1. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi ...

Međutim, iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj tražbinu iz ovog parničnog predmeta, koju je imao prema predniku tuženika u trenutku otvaranja predstečajnog postupka prijavio dana 10. travnja 2014., nakon proteka roka za prijavljivanje tražbine određenog rješenjem FINA-e od 31. srpnja 2013., pa stoga nije mogao ostvarivati svoja prava u tom postupku (čl. 71.st.1. ZFPPN). Budući da se ne radi o tražbini koja je priznata u postupku predstečajne nagodbe i obuhvaćena predstečajnom nagodbom, pa ne dolazi do primjene odredba čl. 81.st.2. ZFPPN, niti se radi o tražbini koja je u tom postupku osporena niti o prioritetoj tražbini (čl. 71.st.3. ZFPPN), a tužitelj suprotno nije dokazao, to je tužitelj izgubio procesnu legitimaciju voditi ovaj parnični postupak. Naime, pravo pristupa sudu radi ostvarivanja predmetne tražbine iz ovog postupka tužitelj je izgubio time što je propustio pravovremeno svoju tražbinu prijaviti u postupku

predstečajne nagodbe, budući da se postupak mogao nastaviti samo u situaciji da je njegova tražbina u tom postupku bila osporena.

U međuvremenu, od donošenje ranije odluke ovog suda, u tom smislu donesen je i zaključak na sastanku Vrhovnog suda Republike Hrvatske s predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova, poslovni broj Su-IV-204/17 od 2. lipnja 2017. (čl. 27. st. 3. Zakona o sudovima) i to pozivom na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj U-III-354/16 od 16. ožujka 2016." (ispravno: 30. ožujka 2017. - opaska Ustavnog suda)

"Zbog činjenice da je tužitelj izgubio procesnu legitimaciju za vođenje ovog parničnog postupka, odlučeno je kao pod točkom I. izreke ove drugostupanjske odluke (čl. 369. st. 3. ZPP)."

III. PRIGOVORI PODNOSITELJA

3. Obrazlažući povrede ustavnih prava, podnositelj u bitnom navodi da je drugostupanjski sud pogrešno tumačio odredbe materijalnog prava kada je utvrdio da podnositelj nije svoje potraživanje prijavio u roku od 30 dana od objave oglasa, kao i da za to obrazloženje nije dao valjane razloge.

Navodi da je ovakvim postupanjem sudova (neujednačenom sudskom praksom) došlo do pravne nesigurnosti. Smatra da je drugostupanjsko rješenje arbitrarno i nedovoljno obrazloženo, čime je došlo do povrede prava na pristup sudu, uslijed čega je izgubio pravo na ostvarivanje svoje tražbine. Ističe da postoji različita praksa sudova vezano uz dopuštenost tužbi u odnosu na potraživanja koja nisu prijavljena u postupcima predstečajnih nagodbi te da se na konkretan slučaj ne može retroaktivno primijeniti zaključak sa sastanka Vrhovnog suda Republike Hrvatske s predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova broj: Su-IV-204/17 od 2. lipnja 2017., kao ni stajalište Ustavnog suda iz odluke i rješenja broj: U-III-354/2016 od 30. ožujka 2017. (www.usud.hr).

Kao relevantnu praksu za konkretan slučaj navodi presudu Europskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) u predmetu Ismeta Bačić protiv Hrvatske (br. 43595/06, presuda od 19. lipnja 2008.) i presudu Županijskog suda u Varaždinu broj: GŽ-2555/14-2 od 1. lipnja 2015.

Smatra da je neprihvatljivo izjednačavati postojanje tražbine imovinske štete i pravo na pravičnu novčanu naknadu kod neimovinske štete. Ističe kako postoji dvostruka obveza prijavljivanja tražbine (od dužnika i vjerovnika), a u konkretnom slučaju to nije učinila ni jedna strana u zakonom propisanom roku. Iz tog razloga smatra da mu je nametanjem obveze prijave tražbine s posljedicom odbacivanja tužbe ako nije podnio prijavu, i to u situaciji kada je već u tijeku parnični postupak protiv dužnika, nametnut nerazmjeran teret. Podnositelj nadalje obrazlaže odredbe zakona koje smatra mjerodavnima za konkretan slučaj.

Ističe da se u konkretnom slučaju radi o nastavku, a ne o pokretanju postupka. Navodi da je dužnik sam pokrenuo postupak predstečajne nagodbe te spornim smatra zaključak drugostupanjskog suda da se parnični postupak ne može pokrenuti nakon sklapanja predstečajne nagodbe jer se radi o nastavku postupka pokrenutog prije pokretanja predstečajnog postupka. Pogrešnim smatra i to da je "izgubio svoje pravo jer nije prijavio tražbinu u roku od 30 dana od

objave oglasa o otvaranju predstečajne nagodbe, budući da je obveza dužnika da u prijedlogu za otvaranje postupka predstečajne nagodbe prijavi sve obveze prema dužnicima". Smatra da se zakonska odredba ne može tumačiti na način da je protekom roka od 30 dana podnositelj izgubio procesnu legitimaciju jer je protivno svrsi prava vjerovnicima ograničavati pravo ostvarivanja njihovih tražbina.

Smatra da objavljivanje oglasa na internetskim stranicama Financijske agencije vjerovniku ne mora biti poznato pa on zbog toga ne može izgubiti mogućnost na ostvarivanje svog prava.

Navodi i povredu prava na zaštitu osobnog i obiteljskog života, dostojanstva, ugleda i časti jer se radilo o parničnom postupku radi naknade štete zbog povrede prava osobnosti uslijed čega do danas trpi psihičku bol, te mu je narušen ugled u privatnom i profesionalnom životu. Povrijeđenim smatra i pravo na suđenje u razumnom roku.

Zaključno, predlaže usvajanje ustavne tužbe i ukidanje osporenog rješenja i presude te vraćanje predmeta prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

IV. MJERODAVNO PRAVO

4. Člankom 71. stavkom 1. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi ("Narodne novine" broj 108/12., 144/12., 81/13. i 112/13.; u daljnjem tekstu: ZFPPN) propisano je:

"Članak 71.

(1) Pravne posljedice otvaranja postupka predstečajne nagodbe nastaju za sve tražbine vjerovnika prema dužniku koje su nastale do otvaranja postupka, ako ovim Zakonom nije drukčije propisano.

(...)"

V. OCJENA USTAVNOG SUDA

5. Ustavni sud primjećuje da se prigovor podnositelja odnosi na rješenje kojim je ukinuta prvostupanjska presuda i odbačena njegova tužba jer je ocijenjeno da je podnositelj izgubio procesnu legitimaciju za vođenje parničnog postupka. Podnositelj tvrdi da je drugostupanjski sud u konkretnom slučaju pogrešno primijenio mjerodavno pravo, zbog čega je lišen prava na meritornu sudsku odluku i prava na pristup sudu u povodu tužbe za naknadu štete zbog povrede prava osobnosti.

Polazeći od navoda podnositelja, Ustavni sud je ustavnu tužbu razmatrao s aspekta eventualne povrede prava na pravično suđenje u aspektu povrede prava na pristup sudu zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava.

5.1. Članak 29. Ustava glasi:

"Članak 29.

Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni ... sud pravično ... odluči o njegovim pravima ...

(...)"

6. Pravo na pravično suđenje, zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava, skup je postupovnih jamstava kojima se osigurava pravičnost postupka. Ono ima tako važno mjesto u demokratskom društvu da ne može biti nikakvog opravdanja za restriktivno tumačenje tih jamstava (v. odluku Ustavnog suda broj: U-III-3538/2017 od 18. travnja 2019., www.usud.hr).

6.1. Članak 29. stavak 1. Ustava, između ostalog, osigurava svakome pravo da od suda zatraži i dobije djelotvornu sudsku zaštitu u vezi sa svojim pravima ili obvezama. Riječ je o "pravu na sud", kojemu je važan aspekt i pravo na pristup sudu. Bilo bi nezamislivo da se u pravnom poretku utemeljenom na vladavini prava strankama priznaju postupovna jamstva u postupku koji je u tijeku, a da se pritom ne štiti ono što u osnovi omogućuje korištenje tim jamstvima, a to je pristup sudu. Pravo na pristup sudu ne uključuje samo pravo pokrenuti postupak već i pravo na "rješavanje" spora od strane suda (usporedi s predmetima ESLJP-a Smolić protiv Hrvatske, br. 51472/12, presuda od 15. ožujka 2018.; i Šimecki protiv Hrvatske, br. 15253/10, presuda od 30. travnja 2014.).

6.2. Nesporno je da pravo na pristup sudu nije i ne može biti apsolutno. Ono je podvrgnuto ograničenjima (osobito kad je riječ o pretpostavkama koje se tiču dopuštenosti ulaganja pravnih sredstava) jer po samoj svojoj naravi zahtijeva regulaciju države koja u tom pitanju ima izvjesnu slobodu procjene. Ta ograničenja, međutim, ne smiju umanjiti pristup sudu na takav način ili do takve mjere da time bude narušena sama bit "prava na sud" (v., na primjer, odluku Ustavnog suda broj: U-III-215/2016 od 19. prosinca 2017., www.usud.hr). Nadalje, ograničenje neće biti spojivo s pravom na pravično suđenje ako ne teži legitimnom cilju te ako ne postoji razuman odnos razmjernosti između upotrijebljenih sredstava i legitimnog cilja koji se nastoji ostvariti (usporedi, na primjer, predmet ESLJP-a Stanev protiv Bugarske [Vv], br. 36760/06, § 230., presuda od 17. siječnja 2012.).

7. Drugostupanjski sud je svoje rješenje temeljio na odredbama ZFPPN-a.

Člankom 71. stavkom 1. ZFPPN-a propisano je da pravne posljedice otvaranja postupka predstečajne nagodbe nastaju za sve tražbine vjerovnika prema dužniku koje su nastale do otvaranja postupka.

Svrha postupka predstečajne nagodbe bila je da se dužniku omogući financijsko restrukturiranje na temelju kojeg će postati likvidan i solventan, te da se vjerovnicima omoguće povoljniji uvjeti namirenja tražbina od uvjeta koje bi ostvarili da su protiv dužnika pokrenuli stečajni postupak.

U smislu članka 70. ZFPPN-a prekinuti parnični postupak protiv dužnika pokrenut prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe može se nakon sklopljene predstečajne nagodbe nastaviti ako je tražbina u postupku predstečajne nagodbe osporena.

Drugostupanjski sud pozvao se i na zaključak sa sastanka Vrhovnog suda s predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova broj: Su-IV-204/17 od 2. lipnja 2017. u kojem je citirana odluka i rješenje Ustavnog suda broj: U-III-354/2016 od 30. ožujka 2017.:

"7. Osporenim rješenjem Visoki trgovački sud je ocijenio da je rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu doneseno sukladno mjerodavnim odredbama ZFPPN-a. Visoki trgovački sud je ocijenio da se u konkretnom slučaju ne radi o tražbini koja je priznata u postupku predstečajne nagodbe, niti je obuhvaćena predstečajnom nagodbom, niti se radi o tražbini koja je osporena u postupku predstečajne nagodbe, slijedom čega je podnositelj izgubio procesnu legitimaciju za vođenje parničnog postupka.

U konkretnom slučaju, podnositelj nije, kao vjerovnik, pravovremeno prijavio svoje potraživanje prema dužniku (tuženiku) i nije sudjelovao u postupku radi sklapanja predstečajne nagodbe nad dužnikom, pa protekom roka za prijavu potraživanja u tom postupku, podnositelj više ne može voditi predmetni parnični postupak, slijedom čega je tužba pravilno odbačena."

8. U konkretnom slučaju podnositelj je 2009. godine pokrenuo parnični postupak tražeći od suda da naloži tuženiku da mu naknadi štetu za koju smatra da mu je nastala objavom članka u novinama.

Ustavni sud primjećuje da je podnositelj tijekom parničnog postupka bio zastupan po kvalificiranom odvjetniku.

Drugostupanjski sud odbacio je tužbu podnositelja zauzevši stajalište da je podnositelj izgubio procesnu legitimaciju za vođenje parničnog postupka jer je propustio pravodobno svoju tražbinu prijaviti u postupku predstečajne nagodbe.

Ustavni sud ocijenio je ustavnopravno prihvatljivim stajalište sudova u drugim istovrsnim predmetima, imajući u vidu svrhu postupka predstečajne nagodbe, da bi se nastavljanjem parničnog postupka u odnosu na tražbinu koju vjerovnik nije prijavio u postupku predstečajne nagodbe takvom vjerovniku dala mogućnost da svoje potraživanje namiri izvan uvjeta utvrđenih predstečajnom nagodbom, na štetu svih drugih vjerovnika (v. odluku broj: U-III-1586/2017 od 9.

listopada 2019., www.usud.hr).

S obzirom na navedeno, a imajući u vidu okolnosti konkretnog slučaja, Ustavni sud smatra da je riječ o ustavnopravno prihvatljivom ograničenju prava na pristup sudu.

9. Vezano uz presudu Županijskog suda u Varaždinu broj: GŽ-2555/14-2 od 1. lipnja 2015., koju podnositelj smatra relevantnom za konkretan slučaj, Ustavni sud ističe kako činjenica da su u nekom drugom sličnom slučaju sudovi donijeli drugačije odluke, sama po sebi ne znači da je u konkretnom slučaju osporenim rješenjem podnositelju povrijeđeno ustavno pravo.

Pozivanje podnositelja na predmet Ismeta Bačić protiv Hrvatske (naprijed citirano) Ustavni sud također ne ocjenjuje osnovanim.

10. Ustavni sud utvrdio je da prigovori podnositelja vezani uz članke 14. stavak 2. i 35. Ustava, na način kako su postavljeni u ustavnoj tužbi pod uvjetom da su dopušteni, odnosno u mjeri u kojoj su dopušteni i mogu biti ispitani u ovom ustavnosudskom postupku, ne upućuju ni na kakvu povredu ljudskih prava i temeljnih sloboda zajamčenih Ustavom.

11. Slijedom navedenog, a na temelju članaka 73. i 75. Ustavnog zakona, odlučeno je kao u izreci odluke.

Obrazloženje rješenja

12. Iz sadržaja ustavne tužbe proizlazi da podnositelj osporava i rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: Pn-3049/15-28 od 17. rujna 2015.

Ustavna tužba nije dopuštena.

13. Članak 62. stavci 1. i 2. Ustavnog zakona glase:

"Članak 62.

(1) Svatko može podnijeti Ustavnom sudu ustavnu tužbu ako smatra da mu je pojedinačnim aktom tijela državne vlasti ... kojim je odlučeno o njegovim pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela, povrijeđeno ljudsko pravo ili temeljna sloboda zajamčena Ustavom ... (u daljnjem tekstu: ustavno pravo).

(2) Ako je zbog povrede ustavnih prava dopušten drugi pravni put, ustavna tužba može se podnijeti tek nakon što je taj pravni put iscrpljen.

(...)"

Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu broj: GŽ-8295/15-2 od 3. svibnja 2016. ukinuto je rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: Pn-3049/15-28 od 17. rujna 2015. te je predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

14. Budući da je osporenim rješenjem ukinuto prvostupanjsko rješenje i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, to u konkretnom slučaju nije iscrpljen dopušteni pravni put i zahtjev za pružanje ustavnosudske zaštite nije dopušten uslijed preuranjenosti.

Uzimajući u obzir navedeno, na temelju članka 62. Ustavnog zakona riješeno je kao u točki I. izreke rješenja.

15. U ustavnoj tužbi podnositelj ukazuje i na nerazumno dugo trajanje parničnog postupka, iz čega proizlazi kako smatra da mu je navedenim povrijeđeno ustavno pravo na suđenje u razumnom roku.

Ustavna tužba nije dopuštena u dijelu koji se odnosi na povredu prava na suđenje u razumnom roku zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava.

Članak 72. Ustavnog zakona propisuje:

"Članak 72.

Ustavni sud će rješenjem odbaciti ustavnu tužbu: ... ako je ustavna tužba ... nedopuštena. Tužba je nedopuštena: ... ako podnositelj tužbe u prethodnom postupku nije koristio dopušteno pravno sredstvo ..."

Ustavni sud je u rješenju broj: U-III A-322/2014 od 23. prosinca 2014. ("Narodne novine" broj 8/15.) utvrdio pravila vezana uz svoju nadležnost u zaštiti ustavnog prava na suđenje u razumnom roku poslije stupanja na snagu (14. ožujka 2013.) Zakona o sudovima ("Narodne novine" broj 28/13., 33/15. i 82/15.).

Pretpostavka za odlučivanje o ustavnoj tužbi u kojoj je istaknuta povreda prava na suđenje u razumnom roku je ta da je podnositelj prethodno koristio sva dopuštena pravna sredstva protiv nerazumne duljine postupka.

16. Budući da podnositelj u ustavnoj tužbi nije dokazao da je u prethodnom postupku iskoristio sva dopuštena pravna sredstva protiv nerazumne duljine postupka, ustavna tužba nije dopuštena.

17. Slijedom navedenog, na temelju članka 72. Ustavnog zakona riješeno je kao u točki II. izreke rješenja.

PREDSJEDNIK

dr. sc. Miroslav Šeparović, v. r.

Zagreb, 24. lipnja 2020.